

"Bruno Gröning, en børnenes ven"

Josette Gröning, 1960

Kom altid Gud nærmere,
bliv altid kærligere!

Bruno Gröning

Bruno Gröning elskede børn. Ikke sjældent strøg han en pige kærligt over håret, ikke sjældent trykkede han en dreng mod sit bryst. Børn hjalp han især gerne, han havde et ganske særlig inderligt forhold til dem.

Bruno Gröning så de åndelige væsener, der fulgte børnene. Han så også, når de blev plaget af onde kræfter, og dem tog han så kampen op med.

Kun den, der selv ser åndeligt, eller selv helbreder på denne måde, ved, hvad der foregår i det usynlige, hvilken magt og kraft der er forbundet med det onde. Hvor ofte talte Bruno Gröning ikke om, at sygdom ikke, absolut ikke, har noget med Gud at gøre, men er en del af det onde!

Det var også en del af det onde, da der en dag et eller andet sted blev påstået, at Bruno Gröning havde misbrugt børn. Han blev ikke kun brændemærket som en "Kvindernes Jens", men også som en "sædelighedsforbryder". Hvor er verden dog beskidt! Men ve dem, der har en så skændig, ond tunge, for det smuds de sår ud, falder tilbage på dem selv. Hvad du sår, vil du høste – det vil de for alvor komme til at høre og mærke.

Min lille niece Nicole var Brunos erklærede yndling, og hun var ofte på besøg hos ham. Hun var dengang tre år gammel. Bruno havde allerede lært hende meget, så den lille forstod at hjælpe sig selv, hvis hun var faldet eller havde slået sig. Hun tog sin lille kugle, som hun altid havde hos sig i forklædelommen, lagde det på det smertende sted, og det varede ikke længe, før tårerne var tørret ind. "Parti!", sagde hun, på dansk "væk!"

Engang stormede hun en tidlig morgen ind i soveværelset, fulgt af begge vore hunde, for de tre var simpelthen uadskillelige. Bruno sov endnu, han havde arbejdet hårdt hele natten, men vågnede hurtigt ved larmen.

I sit temperament og sin fart gled Nicole på det lille tæppe, og slog med så voldsom kraft hovedet mod sengekanten, at jeg lukkede øjnene, for jeg troede, hun havde slået hul i hovedet. Nicole rejste sig, gned hænderne, fortrak sit skrækfyldte ansigt og stak i at brøle – men så spurgte Bruno med fast og klar stemme; "Hvor er din kugle?" Ved dette uventede spørgsmål og den rolige holdning hos "onkel Bruno", som så alvorligt på hende, hvad hun ikke var vant til, glemte hun at græde – og søgte og søgte i sin lille lomme, og fandt sin lille kugle mellem småsten og små knapper og

anden indsamlet udrustning, og lagde den straks mod sin pande. Efter nogle minutter sagde hun "parti", puttede sin kugle i lommen og ville løbe igen. Bruno kaldte hende tilbage igen og betragtede en stor bule, som imens var blevet blodunderløben, tyk og blåligt farvet. Han pressede sin finger ganske hårdt mod bulen, men Nicole skreg ikke, og spurgte: "Gør det ondt?" Nicole nægtede det og smilede igen. Bruno gav hende et klap på kinden og sagde: "Gå så ud og leg igen!" Larmende og råbende buldrende ti ben ned ad trappen, og alt var glemt!

Mange gange tog vi hende med på rejser, og så var hun også med ved foredragene i Vennekredsen. Det ellers så levende, ja urolige barn, sad da hele tiden med synlig alvor ganske roligt og tålmodigt på sin stol, og iagttog nøje alt, hvad der skete. Hendes store, mørke øjne veg ikke fra Bruno, som om hun forstod alt, hvad han sagde og gjorde.

Jeg husker endnu en særlig smuk scene, der skete under et foredrag. Der var mange mennesker til stede, og næsten alle mærkede den guddommelige "strøm". Pludseligt rejste en alvorligt gangbesværet kvinde sig og kunne gå igen. Hun gik rankt og sikkert gennem den smalle passage mellem stolene. Folk rejste sig og talte sammen. Alle ville se, at kvinden kunne gå igen. Nicole blev siddende. Hun så spørgende på Bruno og rørte sig ikke. Men da kvinden kom forbi hende, strakte hun spontant hænderne frem og strøg over hendes kjole. Hun sagde: "Gode kvinde!" Så var hun rolig igen.

Senere, da folk forlod lokalet, syntes hun at drømme; jeg måtte kalde to gange, før hun "kom til sig selv". Bruno var allerede gået ind i et andet lokale for at være alene et øjeblik efter det anstrengende helbredelsesarbejde. Det syntes Nicole ikke at have set. Havde hun sovet med åbne øjne? Hendes første spørgsmål var: "Hvor er onkel Bruno?" – med en svag sitren i stemmen. Jeg tog hende i armene og gik med hende ind til Bruno. Alvorlig, det lille ansigt noget blegt, rakte hun sine små arme imod ham. Han tog hende forsigtigt på skødet uden at sige et ord, og den lille hviskede i hans øre: "Onkel Bruno, jeg er så glad for dig!"

Alle, der selv har kendt Bruno, ved, og det er også kendt gennem pressen – at han røg. Han blev derefter på det strengeste fordømt af Lebensreformern, selv om han i sin tid havde givet en nøjagtig forklaring til et vegetarisk tidsskrift på, hvorfor han gjorde det. (De kan læse mere om det i "Geistig-seelische Heiler"¹)

Når Bruno undertiden sad i sin lænestol, ville han af og til ryge igen. Han søgte efter sine cigaretter, som lå et eller andet sted i værelset. Men hver gang kom lille Nicole, hun passede nemlig nøje på, hvor han lagde sine cigaretter, men sagde intet om det.

---

¹ Der menes et læserbrev i "Nochmals: For og imod Bruno Gröning, skrevet af Friherreinde Anny Ebner von Eschenbach", som den 5.10.1953 blev trykt af tidsskriftet "Vegetarisches Universum". Bruno Gröning havde udtrykkeligt givet forfatteren tilladelse til at anvende personlige citater. Hele teksten kan læses under følgende Internetadresse: www.bruno-groening-stiftung.org./Zeitschriften-Vegetarischesuniversum_index.html

Så tog hun en ud af pakken, løb hen til ham, stillede sig på tåspidserne – hun var jo endnu sådan et lille "dukkebarn" på tre år – trak med fingrene simpelthen Brunos overlæbe ganske hårdt op, og stak en af disse "ting" derind! Det gjorde hun også ganske ugenert af gæster, som hver gang morede sig kosteligt over dette lille mellemspil. Derefter pippede hun: "Kaffe, onkel Bruno?" Og når han sagde ja, slæbte den søde lille spirrevip den for hende tunge kaffekande og en kop derhen og skænkede for ham. Naturligvis skete det mere end en gang, at kaffen skvulpede over. Men med tiden lærte hun at udføre alt omhyggeligt. Hun havde jo taget "sin" onkel Bruno til sit hjerte, ganske som han også hende!

En dag stod Nicole i haven. Pludselig ringede det på døren. Hundene, en foxterrier og en schæferhund, styrtede til døren. Men "Diana" syntes åbenbart, at Nicole stod i vejen, og derfor trykkede hun simpelthen sin krop ind imellem benene på den lille pige. Nicole kunne selvfølgelig ikke gøre modstand mod den tilløbende hunds kræfter – hun var jo kun en lille spirrevip – og blev af hunden løftet op, så hun sad på dens ryg, red med nogle meter, men rutsjede så bagud, og landede heldigvis på fødderne igen. Alligevel havde den store hund gjort hende fortræd. Beslutsomt trak hun sin "Bruno-kugle" ud af sin lille strømpe (når hun nemlig ikke havde forklæde på, stoppede hun kuglen i strømpen), bøjede sig en smule ned, og lagde kuglen på sin krop. Hun indstillede sig i kort tid, men det varede hende hurtigt for længe – den lille "næsvis" ville absolut se, hvem der ringede på døren – og hun hej strøg hun som en hvirvelvind derhen. Glemte var den uventede smerte – hun skiftede om på få sekunder. (Hvor ville det være godt, om voksne så hurtigt kunne slippe deres smerter og skifte om!) Bruno, der havde set alt fra vinduet, lo så hjerteligt over denne sjove tildragelse, at tårerne løb. Men det var også sjovt!

Som næsten ethvert barn, var Nicole også mange gange en rigtig skælm, der gerne drillede andre. Helst af alt spillede hun hundene et puds. Midt i haven var der et lille vandbassin. Stod en af hundene der og bællede vand i sig, sneg hun sig med ganske lette trin hen mod den, tog fat i halen og skubbede den i vandet. Hunden svømmede over til den anden bassinkant, rystede sig og løb derfra, og Nicole leende bagefter. Da dette skete flere gange, tog Bruno Nicole til sig og belærte hende. Han sagde til hende, at der bag de fleste mennesker var en lille djævel, som hele tiden hviskede ham i øret, at han skulle gøre noget ondt. Det var jo meget nemmere end hele tiden at gøre noget godt. Man skulle dog ikke høre på djævelen, for så gjorde man kun det onde, og så gned den sig i hænderne og grinede. Men Jesusbarnet blev meget bedrøvet over det.

Nicole hørte opmærksomt efter, og hun forbedrede sig virkelig. Hun gjorde sig umage. Mange gange smøg hun sig ind til mig og tilstod: "Ser du, djævelen har igen hvisket mig i øret: Nicole, du skal skubbe lille Franzel i vandet. Men jeg gjorde det ikke". Så roste jeg hende, og hun var meget stolt.

Men hun havde endnu en vane. Hun ville hele tiden løbe barfodet, trak derfor snørebandene af skoene, og smed skoene hen i et hjørne. En dag fandt Bruno

endog skoene i sit arbejdsværelse. Han kaldte på Nicole og sagde, at hvis han endnu engang fandt skoene her, ville han kaste dem i ilden.

Nogle dage senere lå de små sko igen i hans værelse. Så kaldte han på hende og sagde: "Kom med, så smider jeg skoene i ovnen!" Han forventede, at det ville gøre Nicole ked af det, så hun straks ville bede ham om ikke at gøre det! Men hun gik roligt med ham uden at sige en lyd. Han gik ganske langsomt hen til ovnen, fordi han ville give hende tid til at sige noget. Til sidst åbnede han lågen til ovnen, mens han så på hende. Men hun ventede stadig passivt, til hun endelig sagde: "Aha, den lille djævel har sagt til dig, smid bare Nicoles sko i ovnen – og det stakkels Jesusbarn græder, og den lille djævel siger "hihi" – og så efterlignede hun med sine små fingre to små horn. Bruno bøjede sig hurtigt og skaffede sig noget at gøre ved ovnen, for ikke at vise hende, hvor hjerteligt han lo over hende. Han så blot ganske alvorligt på hende og sagde: "Men næste gang kommer skoene virkelig væk!"

For nogle år siden besøgte vi en kvinde, der havde en lille datter på omkring fire år. Pigen så ud som en engel. Langt blondt hår nåede hende til hoften, og vidunderligt strålende, blå øjne så ud fra et ædelt ansigt. Men den lille skabning var alvorligt syg, lemmerne, ja hele kroppen syntes uden knogler. Det lille hoved dinglede derfor hjælpeløst til alle sider. Desuden var hun døv og stum, hvorfor øjnene var så meget desto mere talende. Jeg stivnede næsten over så megen ulykke, og det var hjertesønderrivende, hvor meget moderen led og bad Bruno om hjælp.

Bruno lagde med stor ro og mærkbar godhed sine hænder på kvindens hoved, og sagde kun: "Tag det roligt!" Barnet så ganske længe på Bruno, som anede dets sjæl, at dette menneske kunne helbrede det. Bruno betydede moderen, at hun skulle sætte sig, og han tog selv plads i en lænestol. I lang tid var der stille i værelset. Bruno havde lukket øjnene og bad.

Så bad han moderen om at give ham barnet i armene. Det var ikke bange for ham, men så tillidsfuldt på ham, og til sidst smilede hun. Moderen jamrede sagte og begyndte at græde: "Det er første gang, mit barn smiler!" sagde hun. Bruno tog ikke hensyn til hende, han talte stille til barnet og fortalte hende om Jesusbarnet. Den lille fortrak pludselig ansigtet, som ville hun græde. Derpå sagde Bruno til moderen: "Barnet kan nu høre, men undgå støj og højlydt tale, det må først vænne sig til lydene".

Så tog han en kugle fra lommen og rakte hende den. Det var rystende at se, hvordan den lille pige strakte sine tynde, tidligere kraftløse små arme ud, kejtet åbnede sin hånd og tog kuglen. Bruno strøg hende ømt over de gyldne lokker. Så stillede han barnet på gulvet, og skubbede den ene fod foran den anden. "Nu er det nok for i dag", sagde Bruno. "Øv med hende hver dag, og alt bliver godt. Jeg er i nærheden!"

Kvinden var af chok og lykke og glæde faldet om på gulvet. Der knælede hun og løftede hænderne op til Bruno. Hun kunne kun sige; "tak, tak", for hendes krop blev gennemrystet af hulk. Bruno så roligt på hende, lagde endnu engang hænderne på

hendes hoved og sagde: "Tak Gud, og hold fast i Deres tro! Gud beskyttede Dem og Deres barn! Alt godt!" Med disse ord ilede han ud af huset og kørte derfra. Nogle år senere hørte vi, at barnet munter, rask og glad gik i skole ... (også denne beretning findes med alle dokumenter som vidnesbyrd i arkivet).

19.. var vi i Frankrig. En dag hørte vi udenfor en lille landsby en hunds gennemtrængende hyl, fulgt af høje drengeskral. Vi skyndte os for at få nærmere kendskab, for vi forventede ikke noget godt. På en eng opdagede vi to halvvoksne knægte, der ubarmhjertigt slog på en lille mager hund med en stok. Hunden prøvede fortvivlet at komme væk fra sine plageånder, men de holdt fast i den. Jeg ville hurtigt løbe hen for at befri det arme dyr, og give begge knægte en kraftig lussing. Men Bruno holdt mig fast og gjorde tegn til mig. Han blev stående, hans blik afslørede, at han koncentrerede sig, og at han havde noget særligt i sinde. Jeg vovede ikke at røre en finger, for jeg vidste, at der ville ske et eller andet. Drengene havde endnu ikke set os, da pludselig den, der pryglede hunden, udstødte et skrig og holdt sig om den højre arm. Derpå lod han stokken falde, satte sig i græsset og gav sig til at græde. Den anden dreng blev så forskrækket, at han slap hunden, så den kunne undslippe. Bruno spurgte mig, da han ikke kunne fransk, om jeg ville gå med hen til drengene og tale med dem. De var jo noget forbavsende, da to fremmede mennesker satte sig hen til dem. Den ene gned sin arm og græd bitterligt. Jeg spurgte ham, hvad der var sket. Han svarede, at han pludselig havde mærket sådan en stikkende smerte i sin underarm, og det gjorde stadig ondt helt ud i fingerspidserne. – Om han ikke havde hørt, hvordan den lille hund hylede af smerte, spurgte jeg ham, eller om han troede, at dyr ikke kunne mærke noget? Hvert menneske og hvert levende væsen lider jo, når man slår det. – Drengen nikkede grædende med hovedet og begyndte at skamme sig. Han så ganske sky ufravendt på Bruno, der – som hensunken i tanker legede med græsset. Pludselig sagde drengen af sig selv, at han aldrig ville gøre det igen. Han ville endda finde hunden, og så tage den til sig og pleje den. Bruno forstod som sagt ikke fransk, men han mærkede nøjagtigt, hvad der foregik i drengen. Han løftede derfor hovedet og så gennemtrængende, men med godhed på drengen, og rakte ham sin hånd. Drengen smilede, og pludselig strålede hans blik, for smerten var borte, som blæst væk. Han bevægede armen, først tvivlende, så lo han og sprang højt af glæde. Vi tog afsked, og drengene vinkede endnu længe til os. ...

Til slut vil jeg gerne bringe Dem et uddrag af en presseberetning, der undtagelsesvis ikke er ugunstig. Hør, hvad avisen "Echo der Heimat" har skrevet om det. Denne beretning opstod ved en journalists interview med en mand, der havde været hos Bruno.

"... At Bruno bliver beundret, støttet, og vil blive støttet af en sigøjnerstamme, som havde slået lejr i Vesttyskland, er kendt. Det er mindre kendt, hvordan denne forbindelse opstod.

På sine mange "vandringer" kom Bruno engang til flere sigøjnerfamilier, der havde slået lejr i udkanten af en landsby. Træt blev han stående og kom i snak med nogle

kvinder, som førte ham ind i lejren og beværtede ham. Foran den lille vogntrappe, som Bruno sad på, så han hen på en plads, der lå indenfor vognborgen, med et nu kun svagt rygende lejrball i midten. Omkring den hendøende ild legede de brune, sortøjede børn. – Der lød råb fra en af vognene, og hurtigt for en lille skare ud derfra, som en flok duer, der bliver skræmt bort fra foderstedet. Undtagen to drenge, der blev siddende og længselsfuldt så efter de bortløbende. De var begge lamme i benene fra fødslen – enæggede tvillinger, ens som to dråber vand.

En gammel sigøjnerkone, som læste i hånden og i stjernerne, fortalte den fremmede – Gröning – om de to børns fælles skæbne, hvoraf den ene netop, støttende på hænderne, møjsommeligt kravlede hen efter en kugle, der var trillet hen foran dem. "Det står i deres hænder", sagde hun. Gröning, der grublende havde holdt ansigtet skjult i hænderne, rejste sig langsomt op, og trillede med en fod kuglen hen til drengene, der så blev opmærksomme på ham.

"En mand fra udlandet vil komme", fortsatte den gamle sigøjnerkone, "og han vil helbrede dem. Jeg føler, at tiden er nær. Nu står stjernerne sådan, som de skal stå", og hun så på Gröning med et besynderligt, langt blik i øjnene. Dybt og forskende. Han gik langsomt hen til drengene, som så op på ham. De var ikke bange for ham, for han havde sendt kuglen, der var trillet fra dem, hen til dem igen. Der var noget taknemmeligt, tillidsfuldt i barneøjnene.

Gröning tav. Med højlydt snadren vaggede pludselig flere gæs fra skyggen af en vogn hen mod en sø. De strakte hals og skyndte sig meget.

"Løb dog efter dem!", råbte Bruno til drengene. "Løb!"

"Hvad mere skal jeg fortælle Dem", sluttede fortællingen, "drenge rejste sig og stolprede af sted efter gæssene, balancerende med begge arme, for sådan måtte de holde ligevægten. Nogle dage senere gik de som normale børn. – Og siden da står Gröning under sigøjnernes særlige beskyttelse".

Reporteren sagde afsluttende:

"Alt dette formår troen på det mirakel, at det guddommelige ligger i menneskene. Og kun ét ønske står tilbage:

"MÅTTE DER OGSÅ GIVES EN SÅ STOR TRO TIL DEM, DER HAR I SINDE AT BRINGE MENNESKEHEDEN FREDEN, DEN ÅNDELIGE HELBREDELSE!"

Kilde:

Josette Gröning (Hrsg.): Der geistig-seelische Heiler (Denkendorf bei Plochingen/Neckar 1960) nr. 5, s.79-84